

skottet påaktat, hvilket förmodligen var hufvudskalet för afslaget. De inkomster, som prest har utom församligen, äro icke af betydlig beskaffenhet, då man undertager professorer m. fl., som hafva sin tionde från landet, hvilket jag icke fäster mig vid, men det orättvisaste ligger i allmänhet deruti, att efter nu gällande bevillningsstadga får den ena socknen i samma pastorat för sina nog dryga utgifter i detta hänseende skatta till den andra.

Jag får derföre ännu en gång vördsamt föreslå:

att på lämpligt ställe i bevillningsförordningen måtte införas den föreskrift, att prest, som har tionde, boställsjord eller annan inkomst i flera kommuner eller socknar inom samma pastorat, bör i hvardera kommunen eller socknen för bevillning af den inkomst han från desamma uppbär taxeras, utan afseende på hvar han är bosatt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Ake Andersson.

N:o 289.

Af Herr Jöns Pehrsson: Om ordensväsendets upphäfvande eller inskränkning.

Då jag dels under min korta riksdagsmannatid vid några tillfällen kommit att erfara huru vidt utgrenadt det onda är, som uppstår genom det utvecklade ordensväsendet inom vårt land och slutligen vid en andlig fest i staden Lund förlidet år sett eländet uti ifrågavarande hänseende till sin högsta höjd samladt; när man ser allt detta och jemför det med de orden *af jord är du kommen, af jord skall du åter varda*, så är man frestad tro att vår religions sanningar hållas för ett intet; när man ser den ena skröpliga människan blifva utstyrd med en mängd ordnar, stjernor och band, mången gång på bekostnad af sin fattiga medbroders ofta nog med försakelse och möda samlade knappa penningar och bröd, när man ser isynnerhet det *andliga ståndet* på detta sätt utstyra sig, så kan med rätta befaras att den rena kristendomen

kristendomen saknas; för såvidt jag har mig bekant finner en sådan flärd icke stöd af Guds ords rena sanningar. Hvad inverkan det utsträckta ordensväsendet medför i det borgerliga samhället är temligen lätt för handen, att det skall medföra en afundsjuke, en demoralisation, skadlig för samhället och ofta ruinerande för den enskilde; när man beklagligen erfar att skurkar och uppenbara bedragare ofta nog belönas med en eller annan riddareorden, kan det aldrig vara ett säkert medel för belöning åt den verkliga medborgareförtjensten, men deremot ett medel för den högsta viljan att skaffa sig ett stöd, som dock icke när det gäller eger bestånd.

Jag vill anföra ett exempel, som ligger närmast till hands, på det onda det utstäckta ordensväsendet kan medfölja, om t. ex. ett aldrig så skadligt förslag från högsta viljan framkommer strider det mot den svaga människonaturen att de med så många utmärkelser utrustade personer skulle deremot kunna uppträda, det vore sannerligen att vänta allt för stor otacksamhet mot en mächtig välgörare! Dessutom är jag fast öfvertygad om att något sådant ordensvurmeri icke är nödvändigt för något samhälles bestånd. Är samhällsbyggnaden byggd på den fasta grundsatzen "rätt och sanning" och jemlikhet inför Gud och människor, då uppehåller den sig sjelf utan några konstlade medel!

Nu vet jag man invänder att inga kostnader till allt detta tagas af Statens eller folkets medel direkte, men man skulle i sanning vara bra enfaldig, om man ej förstode att detta dock sker indirekt. När en sådan lyx kan sammanföras som jag såg vid doktors-promotionen i Lund, så kan man sannerligen icke förundra sig öfver att fattigdomen och eländet förökas, ty någon skall dock träla för kostnaderna!

Använd t. ex. dessa kostnader för folkupplysningen hos den fattige, kojans barn, då tror jag att derpå skulle följa mera välsignelse.

Oaktadt jag vet mig blifva en ropandes röst för döfva öron har jag icke kunnat underlåta att för Riksdagen framställa följande förslag:

- 1:o att Riksdagen för sin del beslutar, att alla våra riddareordnar af hvad slag som helst icke efter 1870 års ingång vidare må tilldelas någon Svensk medborgare;
- 2:o att i den händelse det skulle vara omöjligt få ofvan anförda förslag genomfördt, så bör dock icke derpå möta motstånd att få det genomfördt i hvad det angår det andliga och lärareståndet, då det icke ur religionens synpunkt kan försvaras att dessa beklädas med ordnar.

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Jöns Pehrsson,
från Kronobergs län.